André Vallotton

A szabadságvesztés büntetések végrehajtása a biztonsági elvek figyelembevételével

Értékelő beszámoló

Egy időszerű téma

Először is meg kell jegyeznem, hogy **a tanácskozás** választott **tárgya rendkívül aktuális,** mely kétségtelenül **a 21. század eleji büntetőbíráskodás problémájának központi kérdését képezi.**

A büntetőbíráskodás nyilvánvalóan a megmérettetés színterévé vált három, egymással szembenálló koncepció – a büntetés **humanista szemlélete,** a népesség félelmeire adott **politikai,** sőt politikusi **válasz,** és a bünözés, illetve annak kezelésének egy egészen új, **gazdasági és menedzselési megközelítése** – között.

A mostani eszmecsere során adott különféle észrevételek mutatják, hogy az elképzelések ezen szembesítésén, melynek nyugtalanító következményei vannak, és amely zsákutcába vezethet bennünket, sürgősen túl kellene lépnünk annak érdekében, hogy a büntetőjogi szankciók visszanyerhessék elsődleges jelentésüket.

Kezdjük a három irányzat áttekintésével!

– A **humanista szemlélet fogalma** magában foglalja a 20. század második felének teljes politikáját. Tartalmazza a büntetőintézeti bánásmód rendszerbe foglalását, az emberi jogok tiszteletben tartásának előtérbe kerülését, a börtönök nyitását a külvilág felé, a szabadságvesztés kritikai szemléletének fejlődését, illetve annak fokozatosan és óvatosan – az elzárást helyettesítő, alternatív büntetésmódokkal, továbbá a helyreállító igazságszolgáltatás megoldásaival – történő helyettesítését.

Bizonyos, hogy ez a szemléletmód kissé elavult és bizonyos tanulmányok kissé keményen bántak vele, míg mások – néha újabb keletűek – megerősítették azt. A pályafutása során tapasztalt incidensek ellenére a szemléletet azonban értékét nagyrészt megőrizte.

– A társadalmi félelmekre **élénk politikai választ** adni szándékozó szemlélet tizenegynéhány éve került előtérbe. Az eszmecsere során mindvégig említett tünetekben nyilvánul meg; ilyenek a büntetés időtartamának növekedése, a meghatározatlan vagy végleges idejű büntetések számának növekedése, a börtönbüntetések alkalmazásának erőteljes volta, illetve az ellenőrző-, korlátozó módszerek és technikák fejlődése.

– A **gazdasági és menedzselési megközelítés** szintén világosan megjelent számos előadásban, különösen a másodikban*. A kockázatkezelés, a bench marking [teljesítményértéke-

* **Marijke van Veen, a Holland Büntetés-végrehajtási Szervezet igazgatóhelyettese előadása. [A szerk.]**

lés], a büntetés rendszere, az eredmények tervezése, az értékelések, továbbá az, hogy a probléma lényegének megragadása helyett a különféle eljárások szereznek elsőbbséget, illetve a technológiák elvakult alkalmazása a büntetőbíráskodás gépezetét még inkább gazdasági eszközzé teszik. A fogvatartottból is úgy akarnak más személyiséget előállítani, mint amilyen módon és eljárásokkal egy szappant vagy egy tortalapátot gyártanának.

A **büntetőintézeti bánásmód** pedig, amely egykor a folyamat középpontjában állt, ugyancsak eszközzé válik, de már nem az elítélt szolgálatában, hanem a közbiztonság javára, amennyiben kellőképpen hatékonynak ítélik, sőt a gazdaság szolgálatára gondolnak, amikor néhány eszközt meg szeretnénk hagyni számára.

A börtön **személyzete,** amely egykor a biztonság és a változás motorja volt, túl drágává válik ahhoz, hogy betöltse azt a szerepet, amelyben már kevésbé hiszünk, és amely lecserélhető, rosszul fizetett, alulképzett eszközzé válik, amelyet szívesen váltanak fel a gépekkel. Jelenleg ez egyike azoknak a nagy veszélyeknek, amelyek a börtönprivatizációs tapasztalatokhoz kapcsolódnak.

A biztonság

Engedjék meg nekem, aki a büntetés-végrehajtás terén nagy gyakorlattal rendelkezik, és aki több évtizede látogatja a börtönöket, hogy visszatérjek néhány alapvető meghatározásra, amelyeket többször is említettek a tanácskozás előadói.

Először is több éve elfogadjuk már, hogy a büntetőintézeti biztonságnak két része van:

– Maga a **biztonság,** „security", azaz a társadalom védelme és az igazságszolgáltatás gyakorlása, tehát a rend fenntartása és a szökés, illetve a visszaeső bűnözés megelőzése.

– És a **biztosítás,** „safety", azaz a személyek épségének biztosítása a börtönben. Ez utóbbi vonatkozik a testi épségre (az egészségre, vagy az élet védelmére) csakúgy, mint a szellemi épségre (a stresszre, a pszichikai betegségekre, a pszichológiai nyomásokra vagy a környezeti ártalmakra).

Ez a jog a teljes büntetés-végrehajtási populáció számára biztosítva van. Az első résszel – biztonság – ellentétben, amely csak a külső társadalmat érinti, ez a második szempont a személyzetet és a fogvatartottakat egyaránt érinti.

A biztonság megjelenési formái

A biztonságra fordított eszközöket a terület szakértői szintén világosan osztályozzák, és a kommentárokban ezek nyomát a minimális szabályokban és a különféle európai vagy nemzetközi ajánlásokban megtaláljuk.

Tulajdonképpen az alábbi elemeket különböztetjük meg:

– **A passzív biztonság:** azaz a falak, az ajtók, a rácsok, a kényszerű közlekedés és az akadályok. A legáltalánosabban elfogadott működési szabály különösen egyszerű, melynek az a lényege, hogy egy akadálynak kellőképpen hosszú ideig ellen kell tudni állnia az emberi beavatkozásnak. Az akadály mértékének azonban a fenyegetéshez kell igazodnia. Nem ugyanolyan módon zárunk el egy nagyon veszélyes rablót és egy tyúktolvajt.

– **Az aktív biztonság:** tartalmazza az ellenőrzéseket, a felügyeletet és a közbelépéseket. Ennek a három műveletnek is igazodnia kell a fogvatartottak veszélyességéhez, és a körül-

ményekkel arányosnak kell lennie. Egy veszélyes elítéltet gond nélkül kihozhatunk a zárkából. Elég, ha elegendő számban vagyunk jelen, hogy eltérítsük cselekvési szándékától. És ezzel a hatalmi megnyilvánulással elkerülhetővé válik mindennemű erőszak, illetve kényszerítő eszköz használata.

Az aktív biztonsági intézkedéseknek hatékonyságuk mellett lehetővé kell tenniük a börtön megfelelő működését anélkül, hogy azt túlságosan megzavarnák, vagy fölösleges feszültségeket okoznának. **Az érdekek mérlegelése** tehát itt is nélkülözhetetlen.

– Végül egyre többet beszélünk a **dinamikus biztonságról.** Ez utóbbi a fogvatartottnak és lélektanának ismeretét jelenti, a személyközi kapcsolatok minőségét, a képzési közeget, a büntetés-végrehajtási bánásmódot és a kapcsolati összefüggést, azokat az elemeket, amelyet itt is megemlítettek.

A büntetés-végrehajtó létesítményekben meglévő életminőség egy olyan tényező, amely továbbra is alapvető fontosságú. Itt-ott hallottuk ennek az eszmecserének a keretében arról, hogy a börtönben elkövetett erőszakos cselekmények száma nő. Tudni kell, hogy ez nem elsősorban az elítéltek veszélyességének növekedéséből fakad. A nehezen kiszámítható pszichikai betegeken vagy a profi bűnözőkön kívül, akik tökéletesen tudják adagolni az erőszakot, a jelenlegi fogvatartottak többsége inkább elpuhulásra hajlamos, passzívvá válik, és a lázongások inkább a túlzsúfoltsághoz kötődnek, a tevékenység hiányához, a fölösleges, sőt számos esetben túlzott biztonsághoz kapcsolódó korlátozás miatt érzett unalomhoz.

Adjanak valamennyi fogvatartottnak ugyanabban az időpontban egy olyan közös okot, amely miatt szembefordul a börtönnel, és látványos robbanásnak lehetünk majd tanúi.

A kapcsolati szempont, a másik tisztelete, az ismeret, az empátia és az átláthatóság a biztonság valódi eszközei, így a dinamikus biztonság valamennyi más forma felett áll.

A biztonság néhány alkotó eleme

Szükséges néhány kiegészítő megállapítás megtétele is az elkövetkezők szerint:

– Az első, hogy a **túl sok és a túl kevés biztonság megöli a biztonságot.**

A börtönpopulációra nehezedő túl erős biztonsági nyomás a legsúlyosabb lázadásokhoz vezethet, csakúgy, mint a fogvatartotti kérelmek sorozatos elutasítása a biztonságra hivatkozva. Egy veszélyesnek nyilvánított elítélt minden reményének elvétele megállíthatja fejlődését, sőt vissza is vetheti azt, vagy erőszakos cselekedetre késztetheti.

Ugyanígy bizonyos rosszul fogadott vagy önkényes döntések kiváló ürügyül szolgálhatnak egy lázadáshoz. Valamennyi fogvatartottnak van oka a börtönnel szembeni ellenállásra. Szerencsére okaik különbözőek, azokat másképp élik meg, vagy más időpontokban. Adjanak nekik egy közös okot a szembefordulásra, legyen az bármennyire jelentéktelen is, és meglátják az eredményt!

Megfordítva pedig: a biztonság és az ellenőrzés hiánya, melyről szintén szó volt a személyzet számának csökkenése kapcsán, a börtönben a biztonság állandó hiányának adhat helyet, azaz egy olyan helyzetet teremthet, amelyben az egyéni jogok védelme és a nevelési folyamatok tökéletesen bizonytalanná válnak

A biztonság tehát adagolás, állandó, de kiszámított, és az intézményi kerethez, illetve a populációhoz igazított kockázatvállalás kérdése.

– Egy másik megállapítás, hogy feltétlenül **meg kell különböztetni,** ugyanakkor pedig **össze is kell egyeztetni a közvetlen biztonságot és a hosszú távú biztonságot.** Ma reggel ez volt az egyik téma, amelyet a nevelési folyamat tárgykörében megbeszéltünk. A biztonság e két formája – közvetlen (azonnali) és hosszú távú – tulajdonképpen különböző, szorosan összefüggő, egymást kiegészítő de gyakran egymásnak ellentmondó is. Árnyalás és megkülönböztetés nélkül megoldani egy biztonsági problémát azzal a veszéllyel jár, hogy ez súlyosan megterheli a nevelési folyamat hosszú távú eredményét.

– Egy eredményes szabadlábra helyezés, tehát a hosszú távú biztonság garanciája gyakran a kockázatvállalás és a lehető legjobb kompromisszum megtalálása közötti egyensúlytól függ, a mindennapi élet és a hosszú távra szóló célkitűzések között.

– Egy másik megállapítás az, hogy a minden körülményre alkalmazandó általános elveken túl **nincs ideális és egyetemes biztonsági módszer,** csupán egy, az adott helyzethez, építészeti adottsághoz, „ügyféltípushoz" és rendszerhez speciálisan alkalmazkodó koncepció. Egy adott struktúrához elképzelt viszonylagos egyensúly csak az adott rendszer számára lesz megfelelő, és az alapvető elveken kívül csak ritkán lesz érvényesíthető a büntetés-végrehajtási szervezet egészére. A top-menedzserek számára oly drága eljárások gyakran ütköznek a valóság sokszínűségével, és a helyszínen a különbség a leggyakrabban az egyénnél és nem a mutatók terén jelentkezik.

– Az utolsó megállapítás az, hogy a biztonság több tudományra kiterjedő kérdés. A szociális segítőtől ugyanúgy függ, mint a sportedzőtől vagy a felügyelőtől. Az olyan – az utóbbi évek nyitásai ellenére is – totális intézményben, mint amilyen a börtön, egyetlen paraméter módosítása felboríthatja az egész intézmény egyensúlyát.

Az új megközelítések fontossága

Meg kell állapítani, hogy a biztonság a börtönkörnyezetben egyre fontosabb tényezővé válik. Ennek a változásnak több ok is tulajdonítható. Ezek közül ötöt emelnék ki, melyekről itt is szó volt.

– A biztonság hiányának érzése állandóan nő egy olyan társadalomban, mely egyre inkább az **egyének társadalmává** válik, egy olyan társadalomban, amelyben a tájékozódási pontok elvesznek, ahol az érdekközösségek elhalványulnak, és ahol az egyre szabadabbá váló egyén mindinkább egyedül marad problémáival.

– Az a néhány **bűnténysorozat vagy támadás, amelyet a médiák látványosan közöltek,** megérintették a közvéleményt és számos **érzelmi reakciót** váltottak ki. A hírek ilyetén történő érzelmi és mulandó befogadásával szemben az értelemnek nincs helye. Itt nincs már magyarázat, a véleményeket néhány percben ütköztetik anélkül, hogy összefoglalásra törekednének. Már nem megfontolunk, hanem sajnálkozunk, és indulatba jövünk. Ennek a tiszavirág életű, érzelmi alapú tájékoztatásnak az a következménye, hogy a lakosság egyre inkább elutasítja a bűntény kockázatát, és azonnali megoldásokat követel.

– A **biztonságérzet hiánya egyre kevésbé függ össze a valós veszélyekkel,** de igen nehéz túllépni az érzelmeken az észérvekhez történő visszatalálás érdekében. A nagyszámú, legalább annyira ésszerűtlen, mint haszontalan törvény megszavazása Európában az elmúlt években ennek világos bizonyítéka.

– Ráadásul nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy **egyes bebörtönzött bűnözők profilja megváltozott, amit itt is említettek.** A pszichiátria fejlődése az elmebetegeket egyre inkább a börtön felé irányítja. A terrorizmus és a szervezett bűnözés gondokat okoznak az e jelenségek által leginkább érintett országokban, és megfelelő – éppen szükséges és elégséges – válaszokat igényelnek.

Ha azt akarjuk, hogy a börtön ne váljék ismét olyan hellyé, mely kívül esik a jogi szabályozáson, újra végig kell gondolni szerepét, szervezetét és a többi intézmény kiegészítő jellegét.

– A kutatások történeti elemzése csakúgy, mint a gyakorlaté sajnos azt mutatja, hogy a **kockázatot hosszú időn keresztül alulbecsülték és -értékelték,** valamint, hogy a veszélyes viselkedés ismeretének hitelessége még gyerekcipőben jár.

A 90-es évek elején átélt látványos visszaeső bűnözés ugyan nehezen elképzelhető manapság, az ismeretek színvonalát, bizonyos bűnügyek kezelését látva azonban megállapítható, hogy még ma sem vagyunk messze az össze-vissza beszélés ezen szakaszától.

A társadalmi fejlődés következményei

Az eszmecsere napjai során megállapíthattuk, hogy ennek a társadalmi fejlődésnek a következményei erőteljesen érzékelhetők a büntetés végrehajtás területén.

– **A büntetőpolitika szigorúbbá válik.** A legtöbb országban nő a bebörtönzések száma, a büntetések időtartama hosszabb, a büntetés-enyhítéseket cseppenként mérik, és a bebörtönzés alternatíváinak alkalmazása elhanyagolható mértékű marad. Az ebből fakadó túlzsúfoltság a létesítmények belső egyensúlyát fenyegeti, és tönkreteszi a társadalomba való visszailleszkedés érdekében tett erőfeszítéseket. A börtön ismét azzá válik, ami volt: egy tároló és elkülönítő hellyé, mely létrehozza az ott uralkodó biztonság hiányát.

– A vezető tudomány az lesz, amely megnyugtat, és nem dönt, illetve amelyet nem hallgatnak meg, amikor az érzelmeket hibáztatja.

A szakértői vélemény uralja a bírósági tárgyalótermeket, és a kockázatelemzési statisztikák segítik a hatóságokat választásukban ahelyett, hogy megelégednének azok tisztázásával.

Mit számít a téves pozitívok száma, amikor maximális időtartamú bebörtönzéssel biztosítják a nulla kockázatot!

Ez az eltúlzott óvatosság is hozzájárul azonban a börtönök túlnépesedéséhez, amely csak növekedhet, és idővel a biztonság hiányához vezethet.

De másfelől – ezt ugyancsak megemlítettük munkáinkban – a tudománynak nehezére esik szavát hallatnia, amint nem üvölt együtt a farkasokkal, és ellentétes eredményt mutat ki, mint amit a politika elvár.

– **Az emberi hiányosságokat pótló technika.** Az elektronikus karkötő lehetővé teszi valamennyi megmozdulás ellenőrzését. Ezek a jövőbeli "intelligens fejlesztések" talán a megelőzést is lehetővé teszik majd, illetve a nem megfelelő viselkedések automatikus visszaszorítását. Ugyan az európai szárazföldön az elektronikus ellenőrzést még szociális munkás-nevelői szolgálat támogatja, ez a „humán kíséret" az angolszász programokból lassanként eltűnik.

Biztonsági ajtók, kamerák, érzékelők helyettesítik a túl költségesnek és kevésbé megbízhatónak tartott felügyelőt.

Taser elektromos sokkoló fegyverek, gáz, gumitöltények és elektromos övek adnak álbiztonságot a személyzetnek, és vágják el kapcsolatukat a fogvatartottakkal.

A felügyeleti helyiség ezentúl egy, a világtól elzárt ellenőrző központban fészkel, mely még inkább félreeső helyen van, és még sejtelmesebb, mint a Bentham által elképzelt őrtorony, miközben a börtön mindig is hús-vér emberek világa marad.

Ez a fejlődés nem veszélytelen. Hatékonyságra törekvése és megszállott biztonság-keresése azzal a veszéllyel jár, hogy a szükségesnél nagyobb mértékben korlátozza a személyiségi jogokat és, hogy **összeütközésbe kerül a büntetés egyéb célkitűzéseivel.**

Javaslatok

Arányosság

A büntetés területe valójában **az érdekek állandó mérlegelése.** Biztonság, egyéni jogok és nevelés kibogozhatatlan hálózatot képeznek. A biztonsági intézkedések elsősorban korlátozó lépések. Elszigetelés, megszorítások és ellenőrzések bénítják a börtönéletet. Alkalmazásuk gátolhatja a nevelési vagy terápiás erőfeszítéseket, vagy a szükségesnél nagyobb mértékben korlátozhatja az elítélt jogait, sőt súlyosan sértheti is azokat.

Azt a következtetést kell tehát levonnunk, és ezt teszi az Európai Bíróság, – hogy az arányosság szabályának kell áthatnia és megtartania a biztonsági folyamat egészét.

Egy megszorító intézkedés csak akkor indokolt, ha az helytálló elemzésen alapul, és alkalmazkodik a helyzethez, a személyhez és a pillanathoz. Ez valamennyi egyedi helyzet rendszeres ellenőrzését teszi szükségessé, illetve a biztonsági intézkedéseknek a körülményekhez és az egyénekhez történő igazítását. Állandóan veszélyes nem létezik, csupán konkrét veszélyek adott helyzetekben.

A büntetés-végrehajtás az emberi jogok szolgálatában

Amint azt említettük, a tudomány alkalmazása veszélyeket és hiányokat rejt magában. Az biztos, hogy a veszélyesség jobb ismerete a kilencvenes években segíthetett volna néhány dráma megelőzésében, és egy beteg lélek működésének vagy a visszaesési statisztikák ismerete nélkülözhetetlen vészjelzések a korszerű kezelés számára. Annak ellenére azonban, hogy **segítséget jelent a döntéshozásban, semmi esetre sem helyettesítheti a döntéshozókat.** Egy visszaesést előrejelző skála a vizsgált személyt egy adott kockázati osztályba sorolná. Azt azonban nem mondaná meg, hogy a potenciális visszaesők közé, vagy ennek a csoportnak a nem visszaesői közé tartozik-e az illető. A valószínűség-számítás e módja tehát semmi esetre sem helyettesítheti az egyéni elemzést és a több tudományágat igénybevevő, sőt akár a tudományközi szintézist, az egyes egyénekről rendelkezésre álló és folyamatosan frissített információkat.

A bánásmód területén az eszmecsere során említett "what works" [mi az, ami működik] megközelítések nem alaptalanok, és bizonyos előrelépést jelentenek a korábbi globális vagy intuitív megközelítésekhez képest. Ám annak ellenére, hogy ezeknek a megoldásoknak az eredményei személytelen eljárásokban, sztereotip osztályozásokban és kondicionálásokban összegezhetők, nem töltenek be majd hatékonyabb szerepet, mint Franklin vagy Auburn őrlőgépei. Chantraîne már megállapította például, hogy számos kanadai fogvatartott megtanult helyesen válaszolni és színlelni annak érdekében, hogy előnyöket szerezzen, ahelyett, hogy tényleges változásra törekedett volna. Goffman tehát soha nem távolodott el a korszerű büntetés-végrehajtá-

si rendszertől. Ellenben meg kell állapítani, hogy a tudomány alkalmazása elégtelen, amikor az érzelmeket és a tét nélküli politikai kijelentéseket korrigálhatná, és azt, hogy sürgősen meg kell találni a tájékoztatás és az ismeretterjesztés megfelelőbb módjait. Talán a büntetés gyakorlati ismerete és a tudományos megközelítés kitartásának köszönhetően kerülhetjük el az első előadásban** leírt új büntetőjog-tudomány szirénjeinek csábítását.

A féken tartott technika

A technika is rendelkezik elkerülendő csapdákkal. Amikor úgy gondoljuk, mint a francia hatóságok, hogy elég egy szexuális bűnözőt egy karkötő viselésére kötelezni a visszaesés megelőzésére, akkor megfeledkezünk a lakóhelyen vagy a közeli hozzátartozók körében elkövetett szexuális bűncselekmények óriási arányáról, és nem veszünk tudomást a legalapvetőbb ismeretekről. Ez csak arra jó, hogy – nagy árat fizetve – megnyugtassuk a lakosságot a következő eseményig.

Ugyanígy elektronikus ellenőrzés alá helyezni olyan személyeket, akik a technikai eszközök hiányában szabadlábon maradnának, a személy jogainak tudomásul nem vételével, illetve egy olyan társadalmi modell kitalálásával egyenlő, amely közelebb áll a Leviathánhoz, mint a mi demokratikus modelljeinkhez.

A büntetés-végrehajtás rendszerének biztonsági vagy gazdasági fejlődése tehát csupán aggodalommal tölthet el bennünket, és **sürgősen el kell távolodnunk az érzelmek lajstromba vételétől, mint a technikai-tudományos vagy érzelmi alapú csábításoktól annak érdekében, hogy visszatérjünk egy ésszerű politikához.**

Felelős döntések

A büntetés-végrehajtásban a biztonság szakismeretet, realitást, tisztánlátást, humanitást igényel, ugyanakkor egy szemernyi utópiát is. Mindenekelőtt **azt kell tudni** minden esetben, hogy **hol nem szabad túl messzire menni.** Elmenni ugyanis a talán végzetes határig, és azt túllépni, elfogadhatatlan következményekkel járhat. A büntetés-végrehajtás felelősének tehát a kiszámított kockázat bajnokának kell lennie. De ő elsősorban **egy döntéshozó és egy felelős is egyben.** Az érzelmeknek és a nyomásoknak csak a szükséges mértékben szabad befolyásolniuk őt. **Az elemző eszközöknek pedig meg kell maradniuk döntést segítő eszköznek, nem pedig azok helyettesítésére szolgáló eszköznek.**

Az embernek vissza kell nyernie központi szerepét, és az eljárásokat és az eszközöket az embert kiegészítő helyükre kell visszaszorítani, arra a helyre, amelyet soha nem kellett volna elhagyniuk.

Ajánlások

Az elkövetkezőkben ismertetésre kerülő ajánlások a Nemzetközi Büntető és Büntetés-végrehajtási Alapítvány küldöttei körében a Budapesten 2006. február 16-19. között megtartott Eszmecsere során fogalmazódtak meg.

** Anabela Rodrigues professzor, a portugál bírói iskola igazgatónője előadása [A szerk.]

Tekintettel a fogvatartottakkal való bánásmódra vonatkozó ENSZ minimum szabályaira, az európai ajánlásokra és ezen ajánlások különféle szövegmagyarázataira;

Megállapítva, hogy ez az érzet ritkán egyezik meg a tényleges kockázattal, még akkor is, ha a szükséges tisztánlátással kell szembenézni a mentális zavarokkal vagy a terrorizmussal és a szervezett bűnözéshez kapcsolódó problémák számának növekedésével;

Kijelentve, hogy a büntetés-végrehajtás szakembereinek csak a tényleges kockázattól függően szabad reagálniuk a biztonság hiányának érzetére;

Emlékeztetve arra, hogy a börtönbüntetés csak szabadságvesztést jelent;

Kijelentve, hogy a személyi szabadság biztonsági előírásokból következő jogellenes korlátozásának szigorúan az érintett javak védelmére kell korlátozódnia;

Megállapítva, hogy minden egyénnek, még a legveszélyesebbeknek is, joga van a személyi szabadság érinthetetlen magjának védelméhez és emberi méltóságának tiszteletben tartásához;

Kiemelve, hogy a biztonsági elméleteknek a legfrissebb ismeretekre kell épülniük, ugyanakkor ezek a döntéshozást segítő eszközök semmiképpen sem helyettesíthetik a hatóság értékelését és döntéseit;

Kijelentve, hogy a személyzet továbbra is a büntetés-végrehajtási tevékenység középpontjában marad;

Emlékeztetve arra, hogy minden ember képes változásra élete során, és hogy semmilyen rendszernek nem szabad megkárosítania az egyén ezen fejlődési képességét;

Törekedjenek célszerű egyensúly kialakítására a személyzet és a fogvatartottak között a büntetés-végrehajtási létesítmények biztonságos, pontos és harmonikus működése érdekében;

A fogvatartottak megfelelő rendszerben történő, diszkrimináció-mentes, ésszerű elosztása annak érdekében, hogy a biztonság és a bánásmód szintjét a lehető legpontosabban lehessen a börtönközösség összetételéhez igazítani;

Az arányosság elvének betartása, illetve a személyi szabadság és autonómia csupán olyan mértékű korlátozása, hogy a korlátozások az intézmény biztonságához vagy megfelelő működéséhez elengedhetetlenek legyenek;

Az intézet és a fogvatartottak igényeihez alkalmazkodó, több tudományágra támaszkodó biztonsági koncepciók kidolgozása, amelyek a büntetés többi célkitűzését is magukban foglalják, illetve tiszteletben tartják;

Az emberre, a másik ismeretére, a kölcsönös tiszteletre, a harmonikus kapcsolatok kutatására és az egyén változásának előmozdítására alapuló dinamikus biztonsági elvek kidolgozása és elősegítése;

A közvetlen biztonság követelményeinek összeegyeztetése a hosszú távú biztonság elősegítésével;

Valamint a kiszámított kockázat elfogadása elvének megtartása valamennyi, a büntetés-végrehajtási rendszerrel és a büntetés-enyhítésekkel kapcsolatos döntéshozatal során.